

(10/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SÚSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

¡TOTS A UNA!

La classe obrera està avuy en actitud espectral. Crech que hauria de fer alguna cosa més que mirar y callar. A ella més que a ningú interessa imprimir un rumbo determinat a la vida pública, perque tots els problemas pendents l'afecten de una manera directa.

El problema religiós, pera no ser víctima de aqueixa infecció ultramontana qu' enerva las humanas energias y embruteix l' esperit del poble: que enterboleix la consciencia individual y enfrena 'ls generosos impulsos del progrés modern: que retrassa y dificulta la instrucció popular y ompla de convents fins los últims recons de un país pobre y esquilmat: que desde 'ls falansteris místichs, monopolisadors de l'ensenyansa y de algunas industrias, fa cada dia més difícil, per no dir totalment imposible, la honrada vida de familia.

El problema polítich, pera reintegrar al poble espanyol en lo plé exercici de la seva soberania; pera que 'ls drets que las lleys li regoneixen no sigan com fins ara completament ilusoris; per impedir a tota costa que dos pandillas de vividors explotin la cosa pública, escarnint las més rudimentarias nocions de llibertat y de justicia.

El problema económic, tan directament relacionat ab el polítich que son completament inseparables, ja que tots els desordres y despilfarros que s' realisan, y tots els tributs abrumadors que s' exigeixen, van a recaure en últim terme sobre las costellas del poble obrer, alimentantse de las sudas dels que treballan. Cada front que sua es l' humil manantial que forma 'ls torrents y en últim cas el riu caudalós que afluheix als receptáculs del Estat, sense cap profit pels que realisan els majors sacrificis, quan lo caudal se malbarata ó s' derrotxa.

En fi, 'l problema social, consistent en la millora material, moral é intelectual del poble treballador, el qual difícilment pot adelantar un pas si no té per base un estat polítich influhit de una manera directa y eficaz per las classes populars que com á més numerosas, podrian ser en molts cassos las árbtras de la sort de la nació, obtenint una serie de concessions altament profitosas, per poch que atinessin á atemperarse á una estrategia inteligent y práctica.

**

Es inqüestionable que 'ls que tenen interés en

perpetuar lo present estat de cosas, que 'ns ha portat á la ruina y á la vergonya, procuran mantenir la divisió y la discordia, ó quan menos la impossibilitat de una bona inteligencia entre 'ls elements constitutius del poble.

De tot s' aprofitan pera seguir ab la séva: de la integritat ab que certs esperits molt nobles professan el culte á determinadas ideas massa restringidas é irreductibles; de la facilitat ab que molts altres que deyan professarlas se deixan corrompre; del descrédit y del escepticisme qu' engendre sempre tota defecció; del esperit de desconfiansa que sol predominar en tota colectivitat organizada; fins de las antipatias y del odi de classes.

Y obran de tal manera, que tota l' activitat que haurian de dedicar al govern de la nació, l' emplean en triturar als que podrian posarse en condicions de substituirlos.

Quan, como ara dihuen:—Darrera de nosaltres no hi ha res més possible,—es quan se consideran completament triunfants. Tot lo que val y tot lo que podria utilisarse en bé de la nació, ho han trinxat á istil de carn de mandonguillas, ho fregeixen y s' ho menjan.

**

Cego's necessita ser per no veure una cosa tan clara, y cego d' enteniment, qu' es encare pitjor, per no procurarhi un bon remey.

May fos, sino circunstancialment, tots els espanyols deuriam avuy prescindir de tot alló que 'ns separa, pera unirnos en una acció enérgica contra las pandillas que fins á tal estat de degradació han arribat á conduhirnos.

Desembrassis el camí d' obstacles, que de moment es lo que importa, y 'l nou génesis eixirá de la bona voluntat y del patriotisme de tots els que hajan pres una part activa en la lluyta reivindicadora dels nostres drets y de la nostra dignitat.

Si á la campanya que ha emprés la *Unión nacional* hi aportan els partits republicans las sevas solucions patrióticas y las masses obreras el pes considerable de la seva forsa, Espanya serà salva.

P. K.

Mentres la important casa de Augsburg (Alemania) *Vereinigte Maschinenfabrik Augsburg und Maschinenbaugesellschaft Nürnberg* A. G. ens construheix las máquinas que li hem encarregat, al objecte de montar pel servey de LA CAMPANA una impremta dotada dels adelantos més perfeccionats, que

'ns permeti donar major desarrollo al periódich, la acreditada tipografia de D. Lluís Tasso ha tornat á encarregarse de la impressió y tiratje del present senmanari, presentantnos un verdader favor que li agrahim ab tota l' ánima. Aixís podrém ultimar l' establiment de la impremta propia, que ha sigut sempre 'l nostre ideal, y que creyém poder tenir á punt de funcionar á principis d' any nou.

Totas las sospitas referents á la mort del Sr. Garcia Victori, requeyan sobre un innocent, y per cert que 'ls indicis que pesavan sobre d' ell eran tremendos. Quan tot d' una s' ha descubert al verdader culpable, que avuy diu hen está confés del seu delict.

La causa del assassinat sigué una qüestió que s' rossa directament ab el régimen del caciquisme que impera á Barcelona y á n' el resto d' Espanya.

El Sr. Garcia Victori, secretari y fac-totum del Sr. Comas y Masferrer, havia promés á un tal Salvador Riera, l' empleo de agutzil de jutjat: li havia fet esquitjar 75 duros, y l' empleo no venia, y 'ls quartos no se li tornavan, motiu pel qual el pretendent á agutzil va tirarli 'ls dos tiros que 'l deixaren sech.

**

Descansi en pau el Sr. Garcia Victori.

Pero ¿podrá descansar, en cambi, la consciencia del Sr. Comas y Masferrer, que com á cacich máxim del fusionisme, permetia que 'l seu secretari y fac-totum anés cobrant el barato per aquests mons de Deu?

Els tiros d' en Riera van matar á un home; pero van posar de manifest una de las llagas mes asquerosas que corrompen la vida política á Barcelona.

Sembla mentida que homes qu' en la vida privada son tinguts com á decents y respectables, al fer vida pública no tingan cap reparo de acceptar els serveys dels estafas, taúls, concussionaris y assassins.

Está molt bé que 'n Silvela s' vengui 'ls barcos que resultan inútils, alguns d' ells, tot just acabats de construir.

Pero ¿quinas responsabilitats exigeix als que havent intervingut en la séva construcció, han burlat descaradament la confiansa del Estat?

De aixó no se 'n parla.

Pero á lo menos, ja que no 'ls exigeixen las responsabilitats á que s' han fet acreedors, deurian recompensarlos, á qual efecte podria crearse un ordre especial, quals insignias haurian de consistir en una gran barra.

De un article de *Alfredo Calderón*, hermós y contundent com tots els seus:

«Aquests partits que res li donan a la societat, li prenen tot y premian serveys a costa del contribuent. Reclaman al ciutadà el diner que costa el robarli la soberania. Corrompen al país y luego li cobren el compte. Arriba el moment en que las endormiscadas classes conservadoras, sorpresas de haver engendrat al paràssit que las devora, voldrien sacudir el jou del despota y recobrar l'exercici de sas funcions directivas. Y sol donarse el cas de que el representant, l'apoderat, l'administrador, el mandatari, coluqui al mandant, al representant, al duenyo fora de la llei.»

¡De má mestra!

La *Epoca*, orga de manubri del partit governant, publicava l'altre dia un article titulat *Afirmaciones*, que tothom va atribuir a n' en Silvela, y en efecte ell no ha negat pas la paternitat del mateix.

Pero lo més bonich es que quan el corresponal telegràfic de un periódich barceloní, tractava de trasmetrel, la censura va interrompre'l y no li va permetre.

De manera que fins els articles del President del govern han de rebre 'ls remallassos de la censura.

No hi ha espectacle més bonich que el que ofereix un devot quan va a senyarse y 's treu els ulls ab la punta del dit gros.

¿No es veritat que sembla estrany que ab tot y haverse adherit l'Ajuntament de Reus a la conducta del arcalde destituhit, aquesta siga l'hora en que encare no l'hajin suspés?

Y no obstant, si bé 's mira la cosa, no té res de particular. A l'Ajuntament de Reus no l'suspeneu perquè ja sab el govern que no trobaria personal en aquella ciutat per constituhirne un altre.

Y es que a Reus encare hi ha vergonya. Aixís n'hi hagués en tot el resto d'Espanya, y altre gall ens cantaria.

Tal vegada l'*gall de la República*.

No se li pot pagar al govern el sarcasme qu'emplea ab las Cámaras de Comers y ab las Lligas de productors.

Quan un toro no embesteix es precis punxarlo... y el govern s'ha encarregat de ferho.

Ara sols falta veure qui es qui riurá més al final de la corrida.

CARTAS DE FORA.—*Peñíscola* (Vinaroz).—Els corps negres se valen de tota classe de coaccions pera ferse duenyos de la suhor del pobre treballador. Si en la casa tal ó qual hi ha un jove que vol casarse y ha tingut un parent apartat que al morir no pogué pagar l'enterro per caréixer de metálich, no l'casarán si no paga la cerimonia que l'rector ó el vicari li van fer al companyarlo al camp de la quietut. Si en las mateixas condicions hi ha en alguna casa un difunt, no li donarán sepultura, si no paga antes els drets que no va fer efectius el parent A ó B.

Ademés tenen potestat lo mateix pera casar que pera descasar: fixixne en lo següent cas. Dos mesos atrás, varen unirne en matrimoni el jove Batista Castell González ab la jove Rosa Roca Vizcarro. El rector ha indagat que 'ls tals resultan algo parents, y dirijintse a casa dels nous desposats els va dir, que si no pagavan la dispensa que 'ls corresponia ab arreglo al seu grau de parentiu, anul·laria el casament, anyadint, que tots els fills que tindrien, els posaria en lo libre de naixements, com a fills de pares desconeguts. Els nuvis li contestaren que careixian de fondos y els pochos que tenian, 'ls necessitavan pera la seva manutenció.

«Si aneu curts de fondos,—'ls digué—veneru un matalás ó dos, ó bé 'ls objectes que tingué en casa y ab lo producte de la venta, pagueu 'ls drets que 'us reclama la Santa Mare Iglesia.»

¿Qué tal? ¿Qué 'ls sembla? No exposo rahons: que contesti el públich per mí.

*** *Sant Andreu de Palomar*.—En aquest ex-poble, ahont cada dia s'hi estableix un nou corralet místich; ahont es impossible donarhi un pas sense ensepegar ab las faldillas de algun pare ó mossen; ahont deixan passar tranquilament el Rosari de la Aurora; ahont s'ha deixat l'ensenyansa casi exclusivament a mans dels maristas, mentres l'Ateneo obrer en lloch de prosperar mantenint el caliu del lliure-pensament, va cada dia de mal en pitjor, no es d'estranyar que 'ls burgesos y majordoms, gossets de aquells, s'atraveixin a convertir las fábricas poch menos qu'en iglesias. Aixís passa al *Vapor vell*, ahont l'encarregat Fontcuberta, cada dissapte fa deixar cinch céntims a las noyas treballadoras, las quals, vulgas no vulgas, a l'hora de berenar han de resar oracions y avermarías a una especie de ninot que tenen en un recó y al qual li creman llum cada dissapte ab els quartos recullits. No caben comentaris a un fet de aquesta naturalesa. Tant sols recomanaré a las noyas treballadoras que resin un parenostre pels que van errats de comptes. Amén.

L' ECLIPSE

POCAS vegadas s'havia vist a Espanya entussiasme tan franch y espontani com el que avuy s'observa ab motiu d'aixó que diu que dilluns ha d'haverhi entre 'l sol, la lluna, la terra y no sé si algú més.

L'alegría del poble, no obstant, es lógica y s'explica sense cap esforç.

Generalment, aquí no 's fa may res que no sigui en perjudici del contribuent. Sentir dir que 's prepara tal ó qual saragata y posarnos a tremolar, es tot hu. Perque, en aquesta ditxosa terra, ja se sab, tot ve a acabar de la mateixa manera: demanant diners al país.

¿Ens visita un personatge notable? Un compte de gastos d'obsequis que fa por.

¿Se celebra una exposició de naps ó xirivias? Un altre compte.

¿S'engiponan unas festas per un centenari qualsevol? Un altre.

Per xó 'l poble, quan llegeix un cartell en que se li anuncian xirinolas públicas y solemnitats oficials, ja 's veu venir la pedregada.

—¡Ay!—exclama posantse maquinalment a butxaquejar:—¿Ens volen divertir? Amanim quartos.—

Vels'hi aquí per que ara tothom está sincerament content. Ab l'eclipse de sol no hi ha factura de gastos possible. Gosarém de la funció, 'ns divertirem honestament ó de la manera que las circumstancias 'ns permetin, y no 'ns costará res. Un espectacle cómic-científich-astronómich, completament d'arrós. ¿Passa gayre sovint aixó a Espanya?

Hi ha que ferho públich, de totas maneres. Si l'eclipse 'ns surt gratuí, es ben bé per casualitat.

¿No n'han sentit dir res? Veuran quina historia mes curiosa. La sabém de bona tinta, mercés a un exministre que, agrahit de las moltes vegadas que l'hem posat en caricatura, de tant en tant 'ns fa alguna confidencia.

A la quènta en Villaverde, que sempre está a la que salta, quan va comensarse a esbombar que 'l dia 28 la lluna plantaria cara al sol y 'l sol estaria una estona arronsat sense gosar a obrir boca, immediatament va fer reunir Concell de ministres.

—Senyors, hi descubert una nova font d'ingressos.

—¿Sobre qué?

—Sobre l'eclipse de sol. ¿Que se 'n riuen? No es una cosa tan disbaratada com se creuen.—

Y va comensar a parlar de crear un sello móvil pels vidres fumats, un altre pels telescopis y un altre pels gibrells que 's pujan al terrat plens d'aygua. Després va indicar alguna cosa sobre un dret d'entrada que 's podria exigir als extranjers que vinguessin a observar el fenómeno. Després...

Pero en Dato, que d'un quan temps a 'n aquesta part s'ha tornat molt previsor—no hi ha res com el viatjar, per despecar las potencias!—en Dato, dich, va parar els peus a don Raimundo, oposantse terminantment a las sevas pretensions.

—Lo que vosté intenta—va dirli—es un desatino.

—¡Hola! ¿Per qué?

—Perque no hi ha cap article a la Constitució que 'ns autorisi per posar contribucions sobre 'ls astres. El sol es de tots.

—També es de tots la llibertat d'imprenta, y miri 'l cas que 'n fem.

—No es lo mateix. El sol, segons el tractat de Berna, es una llumanera internacional, propietat *pro indiviso* de tots els pobles. Y fins prescindint d'aixó, no 'n tenim prou de quèstions a la terra qu'encare hem d'anar a buscar al cel?—

Gracias a aquestas observacions, en Villaverde va desistir, y l'eclipse ha sigut declarat de domini públich.

Els que més se 'n han aprofitat d'aquesta declaració, son els que 's dedican al contrabando. Si, senyors. Tot aixó que 's parla de tants cents extranjers que arriban de per tot arreu ab l'ullera a coll, son falornias. Descontant el Flammarion, que crech qu'es autèntich, y un parell ó tres de curiosos pel istil, els demés son una colla de matuteres disfressats de sabi, que ab l'escusa del eclipse han vingut aquí a fer el seu negoci.

A la frontera crech que ja n'han detingut cinquanta ó xeixanta. La majoria d'ells portan la gran barbassa plena d'efectes d'escriptori y respallets per las dents. Els aparatos fotogràfichs que trajinan no son més que enginyosos recipients de llauna, plens d'esperit de vi. Las ulleras han aparegut totas farsidas de passamaneria, mocadors de seda, parayguas, formatje de Brie y cotillas brodadas. ¡Una defraudació en tota regla!

També sembla que preocupa bastant al govern la vinguda de la escuadra inglesa, que, segons diu, desitja veure l'eclipse desde las nostras costas. ¿Qué hi deurán portar amagat aquests dintre del telescopi?

¡Tindria gracia que mentres nosaltres mirém a dalt, a baix algú ens estés escorcollant las butxacas... ó lo que trobés al alcans de la seva mà!...

FANTÁSTICH.

L' ALEGRÍA DELS MINISTRES

¡ARA RAY QUE TINDRÉM QUARTOS!

—Companys, no hi ha qu'espantarse, ja s'ha acabat l'anar just: aném a fé un nou empréstit que de debó daré gust.

¡Un empréstit!... Val a dirho: no sembla extrany, caballers, que encare hi hagi tanocas que 'ns vulguin deixar diners?

Nada, preparém las copas, vinga xampany, y a brindar. ¡Altra volta tenir quartos!... Aixó s'ha de celebrar.

Y no 'us penséu que la cosa, com en moltes ocasions, sigui quèstió de sis quartos: ¡puja mil doscents milions! Mil doscents milions d'andolas en els temps qu'estém corrent... ¡Mil doscents milions!... ¿Pot darse tiberi més suculent?

El cuyné 'ns cridarà prompte; forquilla a punt y 'l cap viu. Sabent qu'hem de tenir quartos aquí redimontri no riu?

Que 'ls contribuents gemegan, que 'l país viu disgustat, que no hi ha lloch que no estigui poch ó molt soliviantat... Que som impopularissims, que ho fem detestablement... ¿Y aném a armá un nou empréstit a primers del mes vinient?

Con oro nada hay que falle, com deya sant Agusti. ¿No es vritat que tindrem quartos? Donchs, endavant; deixém di.

Si; que canti en Paraiso, en Costa ja pot xiular: nostra calma no es probable que la logrin perturbar. Per manifest més ó menos ¡podém tenir gens de pó ni permetre que s'alteri nostra augusta digestió? ¡A la salut de la vinya que ab tant salero bremem! ¿No hem de torná a tenir quartos? Donchs, bevém, amichs, bevém.

Remenar cantitats grossas, fé arreglos y conversions, poguer cobrá y tirar ratlla... ¡Quina alegría, minyons! Després de las horas tristas que ara acabém de passar, no es un verdader miracle poguer torná a granejar? La buydor de la guardiola va a desapareixe, al fi. ¡Tindrem quartos, tindrem quartos! El país la torna a ompli.

Diuen que aixó se 'ns acaba, que no tenim gens de seny, que... ¡Qué diguin lo que vulguin! Qui dia passa, anys empeny. ¿Qué 'ns han d'importar las cosas que sembla que hi ha en camí, mentres poguem fer l'empréstit que ara está a punt de fregi? Tras de nosaltres, que vingui el diluvi, tant ens fa. Per ara no tindrem quartos? Donchs a viure y a gastá.

C. GUMÁ.

ROBOS A LA MADRILENYA

El sistema no pot esser més senzill, més cómodo y, a jutjar pels resultats, més profitós y segur.

Se reuneixen tres ó quatre lladres; un d'ells aguanta la porta d'entrada d'una joyeria perque no pugan sortir els dependents, l'altre reventa els aparadors a cops de martell y els demés fan *saca* de totas las joyas que hi havia *exposadas*.

Fet el paquet, camas ajudeume. A tiros paran els peus a sos perseguidors, y quan aquests pensan posarlos la ma a sobre, desapareixen engoliets pel forat d'una claveguera.

Aixó succeheix repetidament a Madrit, casi en plé dia y en carrers céntrichs. A Madrit, ahont costa la policia una barbaritat y ahont se tocan de colzes la gent que per un ó altre concepte cobra pera garantir els interessos y la seguretat dels espanyols que pagan.

Robos tan atrevits y descarats, han sigut batejats de *robos a la madrilenya* pels mateixos diaris de Madrit, ¿Per qué aquest calificatiu?

No 'ns ho sabem explicar més que per un concepte. Per l'analogia que tenen aquests robos ab els que també ab escandalosa frequencia realisan alguns personatjes polítics.

També de quan en quan se reuneixen uns quants homens que careixen de nom y fortuna; apareixen en l'escena pública; uns servan ó entretenen al poble, mentre els demés, reventant els cristalls a tupinadas, saquejan l'aparador del pressupost. S'arma escándol, fujen els lladres, y la indignació popular els pert aviat de vista, perque s'enfonzan en la claveguera de la vida privada, ahont gosan las distincions y els afalachs que 'ls proporciona la posició brillant y el nom considerat qu'han *conseguit*.

No hi ha res tan pernicios com el mal exemple, y a bon segur la impunitat dels peixos grossos qu'en el mar de la política piratejan sense fré, anima als xanguets clavegueraires a imitarlos en lo possible reventant aparadors, omplintse las butxacas y reixassant a tiros als botiguers indignats.

JEPH DE JESPU,

AJA, que desd' ara ja es qüestió de pensar en erigir una estatueta a n' en Gasset.

De ministres *enllustrats* com ell no se'n veuen gaires, jo fins tinc por de que al millor dia la Fransa, l' Alemanya, l' Inglaterra ó qualsevol de las

nacions que en materia de fomentar la riquesa pública marxan en primera linea, ens el enmatlleuin pagant tot lo que siga.

Calculin qu' ell sol, sense ajuda de ningú, sense ni menos la sugestió de molts dels sabis que'l rodeijan, va descobrir ¡assómbrinse! que las terras de regadiu produheixen molt més que las de secá.

Y tan bon punt va sentirse possehit de aquet pensament tan inspirat, el va consignar á la *Gaceta*, per asombro de l' univers vivent y admiració de las generacions futuras.

Y ara una recomendació á n' en Silvela.

Considerant que una vegada lo que succeheix ab la terra, passa també ab els ministres, ja ho sab: ma á la ruixadora y régul á lo menos dos vegadas cada dia.

Fentho aixis se li enfilará com una carbassera, y quan vingui l' hora ¡qué n' hi donará de fruits la carbassera d' en Gasset!

Ja á la *Unión nacional* els que menján del Estat li han tret un motiu molt graciós. Li diuhén *El madapolán sensible*.

Pero cuidado, vosaltres, els que perque menjeu del pressupost, sempre esteu alegres y en disposició de fer xistes: molt cuidado, que quan no's té altra roba á ma, també del madapolán se'n podén fer mortallas.

Diu un periódich que 'ls catalanistas, en la impossibilitat de cantar *Els Segadors*, mentres durin les actuals circumstancies, están resoltos á cantar *La Marsellesa*.

Aixó ho farán, en tot cas, els catalanistas de ideas adelantadas, es á dir, l' infima minoria del gremi.

La inmensa majoria, no podent cantar *Els Segadors*, cantarán el *Miserere*; y la batuta del bisbe Joseph marcará l' compás.

Ab els productes dels 21 barcos inútils que s' han de vendre y ab alguns fondos més que s' arbitraran, projecta en Silvela construhir dos barcos que serveixin d' escolars prácticas y que pugan anar passejantse per tots els mars.

Sempre m' ho havia cregut qu' en Silvela *enviaria la marina á passeig*.

Una màxima.

Quan els industrials tancán las botigas, convé molt que'l govern obri 'ls ulls.

Un comentari.

Mes ay, per mes que 'ls obri, el govern no veurá res: *es cego*.

Ara si que anirém bé, que tractan de reformar la policia, de tal manera que hi haurá guardias de dos menas: els uns de seguritat, y 'ls altres de vigilancia.

De guardias trenca-costellas no se'n parla, pero diuhén que també n' hi haurá. La única reforma que's fa ab ells será l' us obligatori del guant blanch.

Y tot perque quan un transeunt quedi desllomat de una garrotada, pugua consolarse, dihent ab l' adagi: *«Manos blancas no ofenden»*.

En aquestas cosas en Silvela es molt mirat.

El govern d' en Silvela no pot caure, y menos ara que está contractant un nou empréstit.

¿Quin barber s' en va de la botiga deixant á un parroquiá á mitj afeitar?

L' empréstit de 1,200 milions de pessetas representa una gran afeitada nacional.

Ne diuhén empréstit de consolidació; pero més aviat servirá per ajudar á caure las caixas del Estat mal apuntaladas.

Emés á un tipo regular, á fi de tentar als qu' encare no están prou escarmentats d' entrar en tractes ab el govern, s' ofereix als que vulgan suscriure tituls, la garantia especial de la renda de taba-

cos (ara que casi tothom se deixa de fumar) y la amortisació en un plasso de 50 anys (¡qui sab lo que haurá succehit dintre de 50 anys á Espanya!)

Mes lo únich cert y positiu es que'l tal empréstit es una nova esponja que s' empapará en els basals dels despilfarros, inflantse al mateix temps.

De moment exigirá un nou augment considerable en lo pressupost de gastos per pago d' interessos y amortisacions.

No era prou gros el déficit, y encara será major... á titul després de contractar un nou empréstit per aixugarlo, que aquesta y no altra es la marxa que ha d' emprendre un govern quan se proposa realisar la regeneració de un pais.

Un traba llenguas:

Quan un *veu* que suspenen á *La Veu*, per set que tingui no *beu* y hasta 's queda sense *veu*.

Entre 'ls crusers que's donan de baixa, com inservibles, s' hi contan *Isabel II*, *Alfonso XII* y *Alfonso XIII*.

Aixis ho ha declarat el mateix Silvela, ministre de Marina, y quan ell ho declara, ben segur que no serveixen per res.

Als pochos dias de desempenyar la direcció general de Correos, el marqués de Cabriniana ha presentat la dimisió.

Y tot perque no va poder conseguir que s' establís una mica d' ordre y de moralitat en el servey.

En una paraula: el marqués de Cabriniana no ha volgut ser *co-reo* del actuals regeneradors.

—¿Sabs en March? No content ab pulirse tot el patrimoni que havia heretat dels seus pares, ara busca diners, enpenyanse, á falta d' altra cosa, l' ánima que'l aguanta,

—Y bé, home: molt bé que fa si troba qui 'ls hi deixi. ¿Sabs cóm se'n diu de aquesta operació financiera? Un empréstit de *consolidació*.

El bisbe de Badajoz ha publicat un decret, que comensa aixis:

«Prohibo al clero de mi diócesis, bajo la pena de suspensión, que se suscriba á periódicos liberales.»

La llástima es que'l poble no prengui la paraula pera formular lo sigüent decret:

«Prohibeixo als governs més ó menos lliberals, baix pena de revolució immediata, que paguin la nómina als bisbes reaccionaris.»

—Quan vaig per ballá á buscar á l' Agna, alguna vegada sens moure's de allí sentada me diu que no sab ballar.

—Donchs aixó es una mentida: ne sab, t' ho juro, Badó.

¿Cóm es que quan hi vaig jo se m' aixeca desseguida?

J. MORET DE GRACIA.

—L' oncle meu de Castellví, batejant, rich se va fer.

—Capellá devia ser.

—No, senyor: venia vi.

F. LLENAS.

—¿No t' agrada, amich Vicens, la crema de ca'n Baldiri?

—Ni la de casa en Torrents:

la que m' agrada ab deliri es la crema dels convents.

AGUILETA.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.º XARADA.—Colomet.
- 2.º ANAGRAMA.—Martí.—Timar.
- 3.º TRENCA-CLOSCAS.—Mestre Jan.

4.º CADENA DE PUNTS.—N A S
A R A
S A B A T
A L L I
T I G R E
R I U
E U R A S
A L L A
S A L

5.º GEROGLIFICH.—Lo Mas perdut.

Han endavinat las 5 solucions los ciutadans Pere Patxach, Anton de la Cigonya, No-me-mires y Pau Xiula; n' han endavinadas 4 Un Independent y A. Piu; 3 J. Stiras; 2 J. Alberti, P. N. dels Romansos y Pilili; y 1 no més Un Desocupat y Pere Prius.

CARTA-XARADA

Sr. D. Pasqual Boada.

—Dos girada—

Jo que havia detestat sempre ab empenyo 'l total, te faig á saber, Pasqual, que al últim m' han ben cassat.

Pro jo al menos si m' *hu-dugas* he trobat lo que volia, qu' es una noya ben maca, honrada y molt *tersa-prima*.

SISKET D. PAILA.

ANAGRAMA

Deya l' altre dia en Pep á n' el séu amich Garrofa: —M' agradan *total* els préssecs, y encare més *tot* las donas; pero lo que més m' encisa es llegir d' en *Total* obras.

LLADERN.

TRENCA-CLOSCAS

D. N. A. SALAS C.

TONA.

Formar ab aquestas lletres lo títul de un monólech catalá.

ROMBO

MONTOBLIZ.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—2.º: mida.—3.º: poble catalá.—4.º: edifici suntuós.—5.º: ciutat espanyola.—6.º: nom de dona.—7.º: verb que indica terme de una cosa.—8.º: animal.—9.º: vocal.

UN LL. PAMPAS.

GEROGRÍFICH

OM BRA

NOY DE TONA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans: J. Romansos, Amadeo D., Un astrólech que no té espera, Gori-Gori, Ximo del Más, Curita, Marrauxa petit y Unec lip-sat d' ermilla: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa*.

Ciutadans: Dos Badochs, Joseph Batista, Pepet Corechs (a) Duro, J. Alberti y P., y Joan Torrent y M.: *Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian*.

Ciudadá *Juliá Serra*: Aquestes epigramas ja 'ls feya Matusalém: Y més ben fets.—*M. Carbó d' Alsina*: No'ns acaba de resultar; la forma es molt gastada.—Angel Montanya: *Vabé*.—*Lluís Peris*: Ni ab só de guitarra, ni sense, 'ns sembla que no agradaria á ningú.

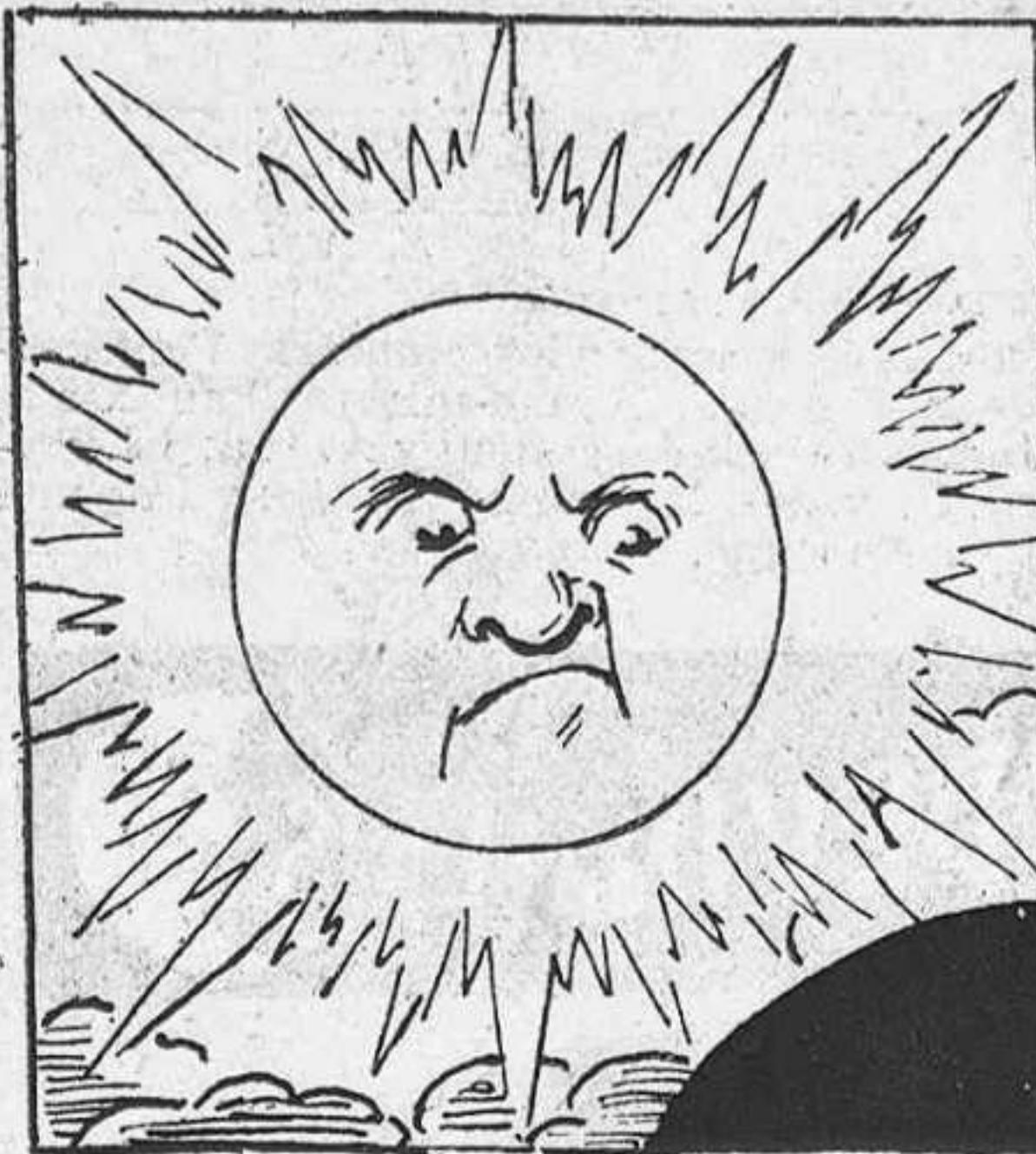
—*Narcís del Toro*: Prou, home, prou... ¿veu? Queda complasent.—*E. Just y Pastor*: Are 'ls versos están millor, pero lo que diuhén continua tan poca cosa com antes. Cregui'ns, fugi d' aquesta tristesa voluntariosa.—*Joseph Teboll*: Es massa pujat de color; s' hauria de llegir ab vidres fumats.—*P. del C.*: Els sonets patian del mateix mal; poguentse aprofitar las ideas, resultan poch cni-dats: Puleixi més y no's desanimi.—*F. Más y Abril*: Una cosa ó altre s' aprofitará.—*J. Cap*: Lo mateix li dihem. Per l' Almanach té temps de fer algún treballet de més empena.—*J. Pujadas Barriga*: El séu article es *directament* sediciós y contrabandista.

—*F. Carreras P.*: Servirá molta part de lo que 'ns envia.—*D. Xacuni*: Es molt magre.—*Sisket D. Paila*: Totas van bé.—*Julepe*: Té poch such.—*J. Puig Cassanyas*: Rebuda la composició y gracias.—*Florenci Grau y Trias*: Desenganyis, totas las *ingratas* son iguals. Aixis que oloran que'l novio 's torna poeta, ja no volen estimar ni á tiros.—*J. Torner*: Aprofitada la noticia: l' article avuy com avuy no es insertable.

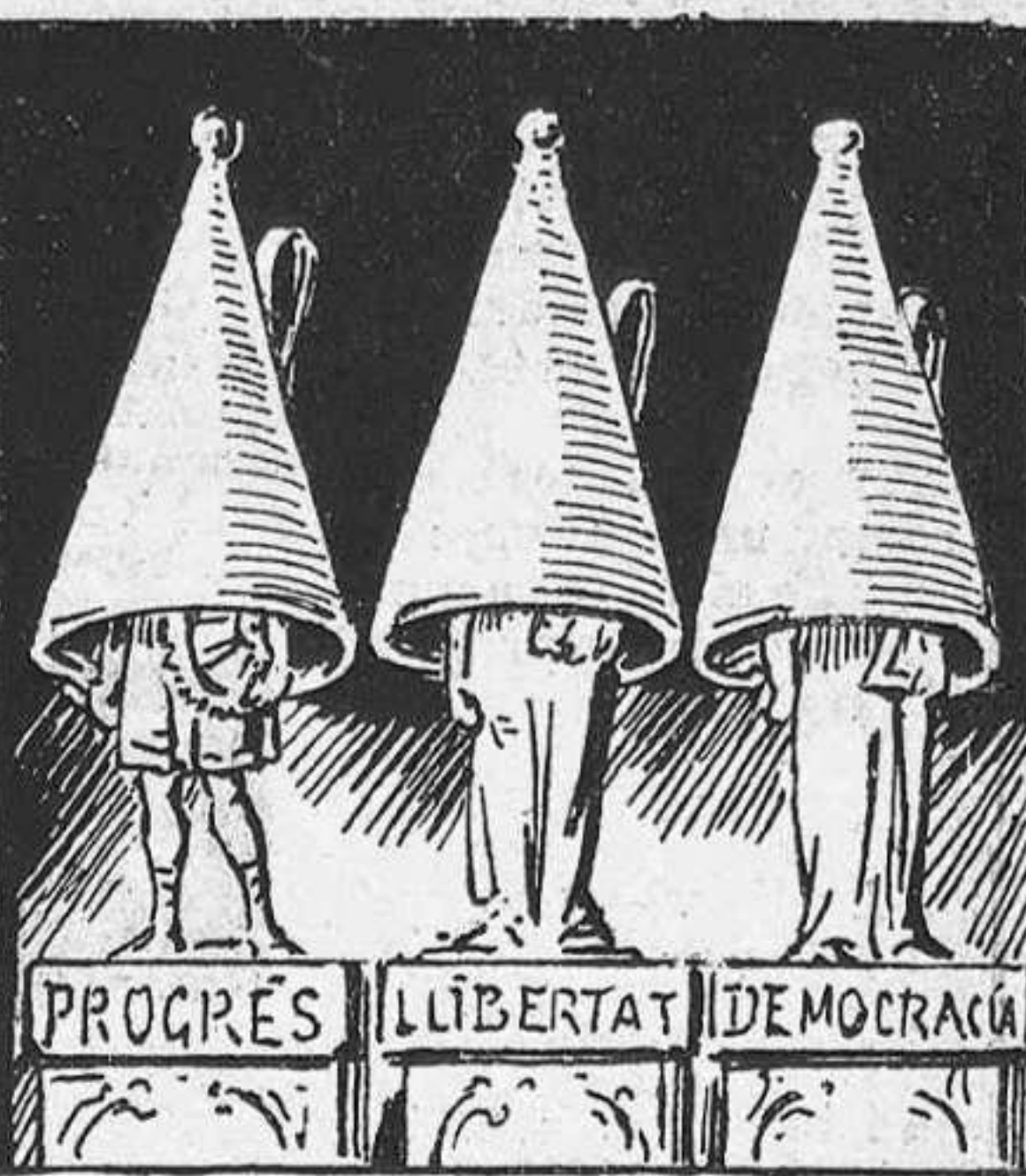
ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

AUCA DEL ECLIPSE

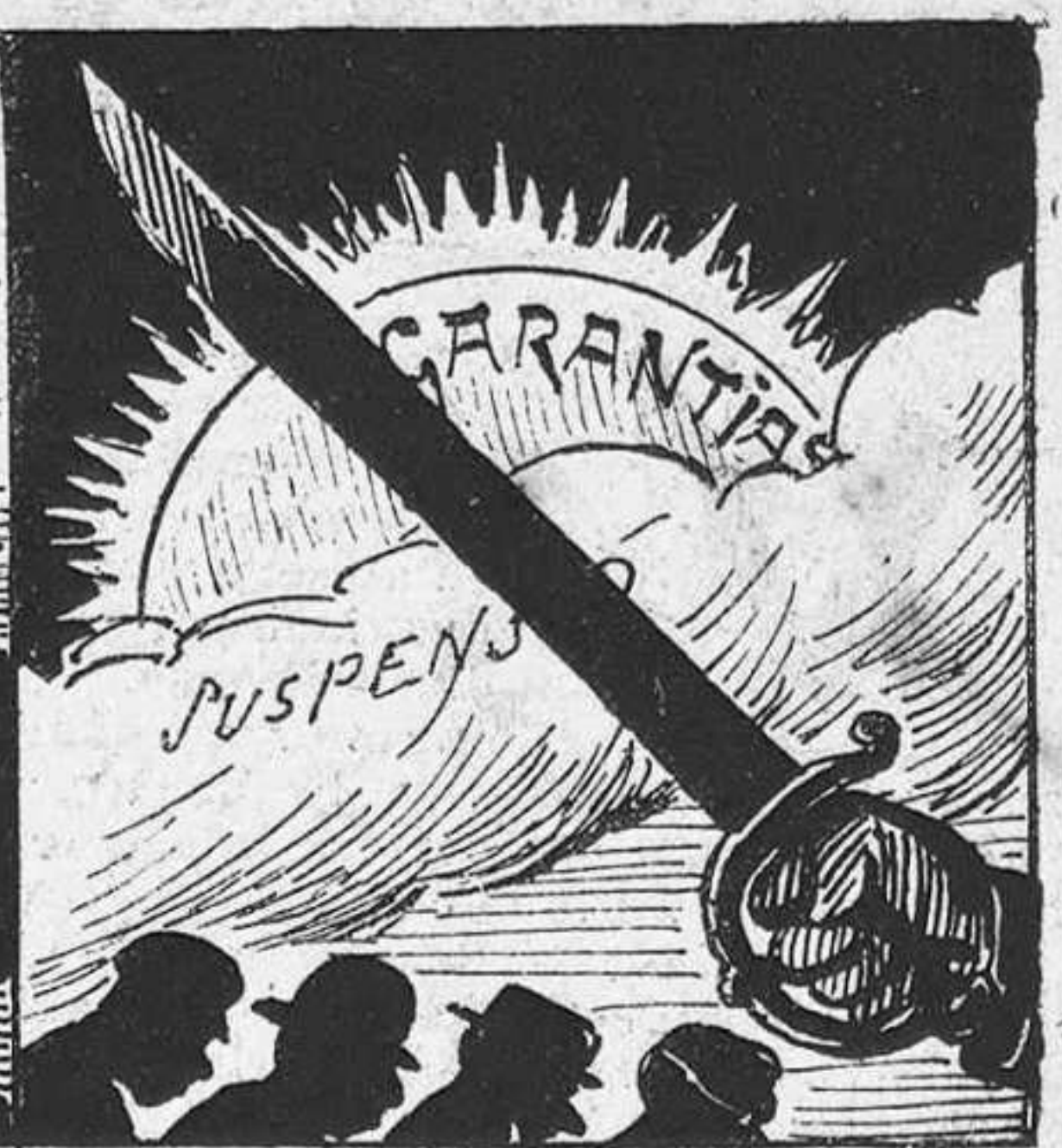
Dilluns que vé, si Deu vol, diu que s' ha d' eclipsá 'l sol.

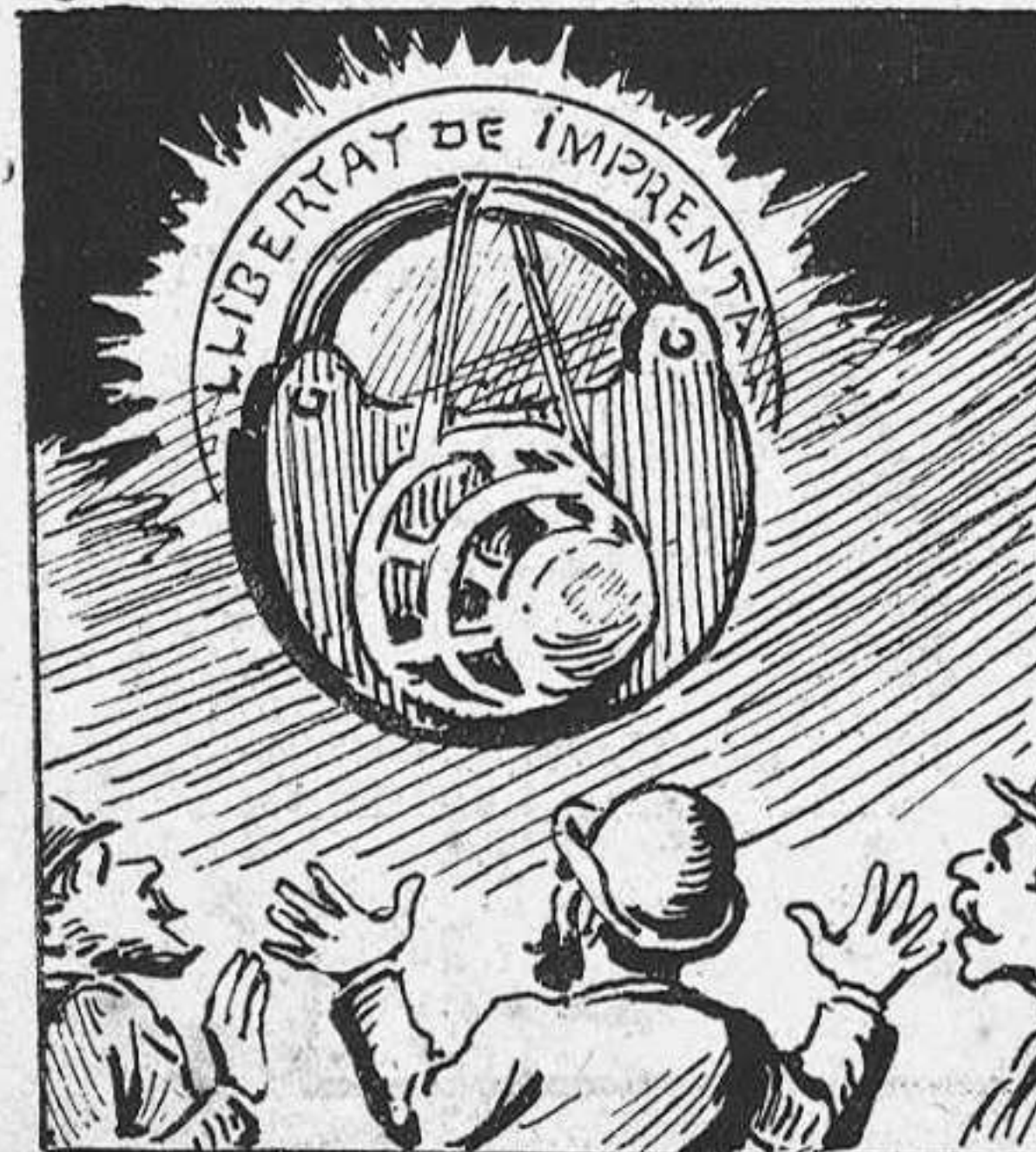
Els eclipses aquí á Espanya no son pas cap cosa estranya.

Ja fa temps qu' está eclipsat el sol de la Llibertat.

S' eclipsa cada vuyt dias el sol de las garantias.

Y la llibertat d' imprenta se 'ns eclipsa de repenta.

Sense eclipse, á cops d' estellas, ens fan veure las estellas.

Pro l' eclipse de dilluns diu que calsarà molts punts.

A Madrit la gent lluhida ja té l' ullera amanida.

El govern diu que vol fer un eclipse de diner.

Pro en aquest precís moment s' eclipsa el contribuyent.

—Y 'ls alcances atrassats?
—Fills méus, están eclipsats.

Diu el clero quan el ven:
—¡Aixó es un cástich de Deu!

—Sagasta, aprovecha eso.
—Está oscuro... y huele á queso.

Si en Morgades se 'n va á Roma s' eclipsará, pero en broma.

Eclipsadors de rellotjes, ma á la bay, y buenas noches.

Sóls tots aquests trapassés no s' eclipsarán may més.